

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος, καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ, ἀυταδέλφου Θεοφάνους τοῦ Ποιητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Πρωτομάρτυρος.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῆ τοῦ Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, τῆ μορφῇ ὡς Ἄγγελος, ὠφθης Στέφανε, διαδοθείσης τῷ σώματι, τῆς ἔνδον λαμπρότητος, καὶ τὴν αἴγλην τῆς ψυχῆς, φανερούσης τοῖς βλέπουσι, δι' ἧς ἔτυχες, καὶ φωτὸς θεωρίας, οὐρανῶν σοί, παραδόξως ἀνοιγόντων, ἀρχὴ Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Ὡς βαθμίδες καὶ κλίμακες, πρὸς οὐράνιον ἄνοδον, αἱ τῶν λίθων νιφάδες, σοὶ γεγόνασιν, ὧν ἐπιβαίνων τεθέασαι, ἐστῶτα τὸν Κύριον, τοῦ Πατρὸς ἐκ δεξιῶν, σοὶ ὁμώνυμον Στέφανον, προτεινόμενον, δεξιὰ ζωηφόρω, οὗ πλησίον, ὡς καλλίνικος παρέστης, καὶ Ἀθλητῶν ἀκροθίνιον.

Ἐν σημείοις καὶ τέρασιν, ἀπαστράπτων καὶ δόγμασι, παρανόμων ἔσβεσας τὸ συνέδριον, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρούμενος, καὶ λίθοις βαλλόμενος, ὑπὲρ τῆς τῶν φονευτῶν, σὺ προσηύχου ἀφέσεως, ἐκμιμούμενος, τὴν φωνὴν τοῦ Σωτῆρος, οὗ εἰς χεῖρας ἐναπέθου σου τὸ πνεῦμα, τὸ ἱερώτατον Στέφανε.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου, ὅμοια

Ξενιτείας τοῖς τραύμασι, προσετέθη σοὶ τραύματα, ἐξορίας Ὅσιε, χαλεπότητι, τοῦ παρανόμως διέποντος, τὸν θρόνον τὸν ἔννομον, καὶ συγγέοντος δεινῶς, τοὺς θεσμοὺς τοὺς τῆς πίστεως, καὶ τὴν, Ἄχραντον, τοῦ Σωτῆρος Εἰκόνα καθελόντος, ὃν τῆ χάριτι τῆ θεία Χριστοῦ θεράπον κατήσχυνας.

Οὐ φρουρὰ σὲ οὐ στένωσις, οὐδὲ σκότος ἀνήμερον, οὐ πληγαὶ καὶ μάστιγες, περίσχυσαν, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως, χωρίσαι Θεόδωρε, οὐδὲ νόσος χαλεπὴ, καὶ μακρὰ καὶ δυσφόρητος, οὐδὲ ἔνδεια, τῆς τροφῆς θεωρητῶν, ἀλλ' ἀτρέπτως, ἐκαρτέρησας προβλέπων, τὴν τῶν σῶν πόνων ἀντίδοσιν.

Ἀντὶ θλίψεως αἴνεσιν, ἀντὶ πόνων ἀπόλαυσιν, ἀντὶ σκότους ἔλλαμψιν, σοὶ δεδώρηται, ὁ Ἀθλοθέτης ὁ δίκαιος, ἀντὶ δὲ θεσπέσιε, τῆς ἐν ὄψει σου γραφῆς, ζωῆς βίβλω ἐγγέγραψαι, Ἐκκλησία δέ, πρωτοτόκων ἐτάγης, ἐν ὑψίστοις, καὶ Ἀγγέλων πανηγύρει, περιχαρῶς προσελήλυθας.

Δόξα... τοῦ Πρωτομάρτυρος

Ἦχος β' Ἀνατολίου

Τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τοῦ παντός, τεθῆντι ἐπὶ γῆς, Στέφανος ὑπέρλαμπρος προσφέρεται, οὐκ ἐκ λίθων τιμίων κατεσκευασμένος, ἀλλ' ἐξ οἰκείων αἱμάτων διηνηθισμένος, Ἄλλ' ὧ φιλομάρτυρες δεῦτε, τὰ τῶν ἀσμάτων ἄνθη δρεψάμενοι, τὰς κεφαλὰς ἀναδησώμεθα, καὶ τοῖς ὕμνοις ἀναμέλποντες, εἰπώμεν, Ὁ σοφία καταγλαίσθεις, καὶ χάριτι τὴν ψυχὴν, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, αἴτησαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτὸς

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει, καὶ μήτρα οὐ φθείρεται, ὁ Λόγος σαρκοῦται, καὶ τοῦ Πατρὸς οὐ κεχώρισται, Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων ἐξανατείλαντα, καὶ ὧς Υἱὸν ἐν κόλπῳ Πατρικῷ ἀεὶ ὄντα, αὐθις δὲ ἐπ'

ἐσχάτων, ἀγκάλαις Μητρός, ὧς ἐν θρόνῳ καθήμενον, καὶ ὑπ' Ἀγγέλων Ποιμένων, Μάγων τε νύν, προσκυνούμενον ὑμνήσωμεν,

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ἐν Βηθλεὲμ συνελθόντες, πιστοὶ κατίδωμεν, τὸν τῶν ἀπάντων Κτίστην, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ, καὶ τοὺς ἐκ Χαλδαίων δῶρον καλόν, προσκομίζοντας τρίῦλον, ὡς Βασιλεῖ, ὡς Θεῷ τε καὶ δι' ἡμᾶς, τριημέρῳ ἔσομένῳ νεκρῷ.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ὥμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθης, ὑπὸ τὸ Σπήλαιον, καὶ στρατταὶ Ἀγγέλων, ἐπιστᾶσαι ἐβόων. Δόξα ἐν ὑψίστοις σοὶ τῷ Θεῷ, τῷ τεχθέντι ἐν δούλου μορφῇ, καὶ ἀναπλάσαντι κόσμον ἐν τῇ γαστρὶ, τῆς Παρθένου καὶ ἀνάνδρου Μητρός.

**Δόξα... τοῦ Ἁγίου Ἦχος πλ. β'
Ἀνατολίου**

Πρῶτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, καὶ ἐν Διακόνοις Στέφανε μακάριε, τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, ἡ δόξα τῶν δικαίων. Τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἑορτάζοντας μνήμην αἴτησαι, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ, Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν λαβεῖν, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἀξιωθῆναι.

Καὶ νύν... τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτὸς

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον, σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ Κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ Σωτήρα καὶ Κύριον, ὅτι πᾶσα πλάνη, τῶν εἰδώλων πέπαυται, βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

**Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου
Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε**

Βασίλειον διάδημα, ἐστέφθη σὴ κορυφή, ἐξ ἄθλων ὧν ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Μαρτύρων πρωτόαθλε, σὺ γὰρ τὴν Ἰουδαίων, ἀπελέγξας μανίαν, εἶδές σου τὸν Σωτήρα, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... τοῦ Ὁσίου Ἦχος πλ. δ'

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Θεόφανες σόφε, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν...

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως, ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέροισιν ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοί.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος**

Ὁ θρόνῳ πυριμόρφῳ, ἐν ὑψίστοις καθῆ μενος, σὺν Πατρὶ τῷ Ἀνάρχῳ, καὶ τῷ θείῳ σου Πνεύματι, εὐδόκησας τεχθῆναι ἐν σαρκί, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου Ἰησοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἀστήρ σε, τοῖς ἐκ Περσίδος Μάγοις καθυπέδειξε. Δόξα τῇ παναγάθῳ σου βουλή, δόξα τῇ ἐπιφανείᾳ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς ἄκρα συγκαταβάσει σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τὴν τοῦ Πνεύματος πηγὴν, ἐν τῇ καρδίᾳ μυστικῶς, κεκτημένος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πρωτομάρτυς ἀληθῶς, τῶν Ἰουδαίων ἀπήλεγξε τὴν αὐθάδειαν, καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, ἀναβλαστήσαντα, τῷ τῆς σοφίας καὶ χάριτος πληρώματι, πεπληρωμένος ὁ ἐνδοξος. Ἄλλ' ὃ Τρισμάκαρ, τοὺς σὲ τιμῶντας, σῶζε θεΐαις πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καὶ νύν...

Τῆς Ἑορτῆς Ὅμοιον

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς; πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠδόκησεν, ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν, καὶ γέγονεν ὁ Ὦν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς, καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων. Ὁ Κανὼν τοῦ Πρωτομάρτυρος.

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. α'

«Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα».

Δεῦτε Στέφανον ὕμνοις, τὸν πρωτομάρτυρα, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐνδόξως στεφανώσωμεν, καὶ θεία στεφόμενοι, τοῦ Στεφάνου χάριτι, ἐπινίκιον ὕμνον ἄσωμεν.

Φέρων τοῦ Διδασκάλου, τὸ πρᾶον φρόνημα, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀγάπης, ὑποποιὸν ταπεινώσιν, ἀξίως ὁ Στέφανος, Διακόνων πρόκριτος, καὶ προστάτης χηρῶν γεγένηται.

Σὺ πρὸς ἐπικουρίαν, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, ἐπαξίως ἐκλήθης, καὶ ὡς πιστὸς Διάκονος, φερώνυμε Στέφανε, χρηματίσας ἔνθα Χριστὸς, δι' αἵματος μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Σὺ μὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων, Χριστέ τὸν ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου φορέσας, ὡς βρέφος ἐσπαργάνωσαι, ὁ σὸς δὲ χωννύμενος, Πρωτομάρτυς λίθων βολαίς, τὸν ἄνθρωπον ἀποδύεται.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοὺς σοὺς, ἀδελφέ, γνησίους πλέκω κρότους. Θεοφάνους.

Ὦδὴ α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβροχοῖς ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τὸν τίτλον τῆς σῆς τιμίας ὄψεως, ἰδόντα παραχωρεῖ, τὰ Χερουβὶμ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ἡ φλογίνη ῥομφαία δέ, πανευλαβῶς τὰ νώτα σοί, δίδωσι πάνσοφε Θεόδωρε.

Ὁ τίτλος τῆ κορυφῆ ἐπέκειτο, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἐγεγραμμένος ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ὁ σὸς τίτλος δὲ Πάνσοφε, ὄψει τῆ σῆς κεκόλαπται, κεχαραγμένος εὐπρεπέστατα.

Ἐψώθη ἐπὶ Σταυροῦ μὲν Κύριος, καὶ διενύγη πλευράν, σὺ δὲ ταθεῖς ἐν καμίνῳ καρτερῶς, τὰς κεντήσεις ὑπέμεινας, ὥσπερ κριὸς ἐπίσημος, Ἱερομύστα σφραγιζόμενος.

Σοφία παντοδαπή κοσμούμενος, Πάτερ Θεόδωρε, τὸν πρωτοστάτην ἤλεγξας σαφῶς, τῆς κακίστης αἵρέσεως, ὑπομονὴ τῶν ἔργων δέ, τούτου τὰς φρένας κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Σοφίας τῆς ὑπερσόφου γέγονας, δοχεῖον Πάναγνε, Θεογεννήτορ μόνη τῶν πιστῶν, σωτηρία καὶ ὕμνησις, σὺ γὰρ ἡμῖν γεγέννηκας, τὴν πάντων θεῖαν ἀπολύτρωσιν.

Τοῦ Ἁγίου

Ὦδὴ γ'

«Ὁ πλήξας ἐπ' οὐδενός, τὴν γῆν τὴ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσας, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε».

Νομίμως ὡς Χριστοῦ, στρατιώτης ὁ Στέφανος, πρὸς τοὺς θεοκτόνους παραταξάμενος, τὸ ἀκαταγώνιστον αὐτοῦ, σθένος ἐνδεδυμένος, τῶν παρανόμων ἐθριάμβευσεν, ἅπασαν τὴν βλάσφημον αἴρεσιν.

Τῷ ζήλω τῆς Χριστοῦ, πυρωθεὶς ἀγαπήσεως, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος, πίστεως καὶ Πνεύματος πλησθεὶς, θεῖου ὁ Πρωτομάρτυς, τῶν Ἀλιέων ἐβεβαίωσε, πᾶσι τὸ θεόκριτον κήρυγμα.

Ὡς κῆρυξ τῆς κεκρυμμένης, ὄντως καὶ θείας ζωῆς, τῆς παρουσίας ὧς πὲρ ἐπιλαθόμενος, ἔργω διαδείκνυσι σαφῶς, πᾶσιν ὁ Πρωτομάρτυς, τροπαιοφόρον τὴν ἀλήθειαν, ἄριστα προκρίνας τὸν θάνατον.

Θεοτοκίον

Τοῦ βίου δι' ἡμᾶς, ὁ Δεσπότης τὸ σπήλαιον, ὑπεισῆλθε τρόπῳ συγκαταβάσεως, ὁ δὲ τῶν Μαρτύρων ἀρχηγός, Στέφανος τὴν σπιλάδα, τὴν ἀνθρωπίνην ὑπεξέρχεται, πόθῳ τοῦ Δεσπότης βαλλόμενος.

Τοῦ Ὁσίου

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ

Οὐκ ἔχων ὅ,τι ταῖς σαῖς, διδασκαλίαις ἀντειπεῖν Ὅσιε, ἐπ' αἰκισμοὺς στρέφεται, ὁ βαρβαρικῆς βίας ἔμπλεως.

Ὑπέστης καρτερικῶς, τὰς ἐπὶ νῶτον καὶ στηθῶν μάστιγας, διὰ Χριστὸν θεόπνευστε, καὶ τὰ ἐπὶ κόρρης ῥαπίσματα.

Σοφία πνευματικὴ, καὶ προθυμία λογισμοῦ ἡσχυνας, τὸν δυσσεβῆ Λέοντα, τοῖς ἱερωτάτοις σου δόγμασιν.

Ἀθραύστοις ὑπομοναίς, καὶ καρτερίαι τῶν δεινῶν ἔθραυσας, τὴν μανικὴν Ὅσιε, βδέλλαν τὴ μαχαίρα τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Δαυὶδ καθὰ κιβωτόν, ἐν Βηθλεὲμ προφητικὸς ὄμμασι, Μήτηρ Θεοῦ βλέπει σε, βρέφος τὸν ὑπέρθεον φέρουσαν.

Κάθισμα Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Διακόνων ὁ πρῶτος, Πρωτόαθλε σοφέ, τῶν Μαρτύρων ἀκρότης, ὁ κόσμος τὰ πέρατα, ἀγιάσας τοῖς ἄθλοις σου, καὶ τοῖς θαύμασι, ψυχὰς ἀνθρώπων λαμπρύνας, τοὺς τιμώντάς σε, ῥύσαι παντοίων κινδύνων, πανεύφημε Στέφανε.

Δόξα... Τοῦ Ὁσίου Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Στόμα πέφηνας τῆς παρρησίας, θράσος τύραννον, μεγαλοφρόνως, καταισχύνας καρτερίαι τῶν ἄθλων

σου, ἐκκεντηθεὶς γὰρ τὰς ὄψεις Θεόδωρε, διὰ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα τὴν πάνσεπτον, ἐβεβαίωσας, τιμᾶν καὶ δοξάζειν ἅπαντας, αἰτούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Τῆς Ῥορτῆς

Ἦχος ὁ αὐτὸς

Τὴν ὡραιότητα

Θαῦμα παράδοξον, γέγονε σήμερον, ὁ γὰρ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐν τῷ Σπηλαίῳ σαρκί, ὤφθη ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, καθὼς αὐτὸς ἐπίσταται. Μάγοι μετὰ δώρων δέ, ὡς Βασιλεῖ προσεκύνησαν. Ποιμένες μετ' Ἀγγέλων τε, ἐδοξολόγουν αὐτόν, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς βοῶμεν αὐτῷ. Δόξα τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι.

Τοῦ Ἁγίου

Ὦδὴ δ'

«Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοί, Εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας».

Κατήγορος κριτῆς τε καὶ ἄδικος, ὁ βροτοκτόνος καὶ πατήρ, τοῦ ψεύδους Στέφανε δείκνυται, ἀλλ' ἑαυτὸν ἀνατρέπει, τοὺς βρόχους καθ' ἑαυτοῦ τεκτηνάμενος.

Ὁ μέγας τῆς ἀθλήσεως πρόβολος, ἀντ' οὐδενὸς τοῦ δυσμενοῦς, τυράννου κρίνας τὴν ἔφοδον, καταπαλαίει ἀνδρείως, ἐντέχνως ὑποβᾶς τὸν ἀντίπαλον.

Ὡς πρῶτος τῶν Μαρτύρων ὁ Στέφανος, ὁδοποιήσας ἐν ἡμῖν, τοῦ Μαρτυρίου τὴν εἴσοδον, στεφανηφόρος χορεύει, τῷ στέφει τῶν Μαρτύρων στεφόμενος.

Θεοτοκίον

Ἐκλάμπας ἐκ Παρθένου ὡς Ἥλιος, συνανατέλλουσιν Χριστέ, ὡς Ἐωσφόρον τὴν ἔνδοξον, τοῦ Πρωτομάρτυρος μνήμην, τῇ σὴ καταγλαΐζεις φαιδρότητι.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα

Ἐφηπλωμένος σανίδι κατεκεντήθης, ὡς προσκυνῶν Θεόδωρε, Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, καὶ τῆς Θεομήτορος, θρακὸς ἀγριότητα, καὶ βαρβαρικὴ ἰταμότητα.

Λειτουργήσας ἐκ νεότητος τῷ Δεσπότη, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνένδοτον τὴν ἄφεςιν ἔχων, Μάκαρ δι' ἀσκήσεως, Μαρτύρων ἐν αἵματι, αὐθις ἐκοσμήθης φαιδρότατα.

Φαινότατος ὡς ἥλιος Θεοφόρε, ἀνατολῆς ἐξώρμησας, ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τῆς ὁμολογίας σου, καὶ τῆς μεγαλόφρονος, καὶ γενναιοτάτης ἐνστάσεως.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος Θεὸς Λόγος, ἐν Βηθλεὲμ ὡς εὐσπλαγχνος, ἐξ ἀπειρογάμου, Πάναγνε κοιλίας σου, ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, σῶσαι τοὺς πρὸς σὲ καταφεύγοντας.

Τοῦ Ἁγίου

Ὦδὴ ε'

«Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, καὶ σοὶ κραυγάζω. Τὴν ψυχὴν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην Χριστέ, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος».

Ἐλαμψεν ὡς Ἄγγελος, ὁ Πρωτομάρτυς σου, τῶν οὐρανίων Χριστέ ἀψίδων, γεγονῶς ὑπέρτερος, καὶ δόξης ἀρρήτου, ἐμφορηθεὶς Φιλάνθρωπε.

Ὡς ἀκαταγώνιστος, τοῦ Πρωτομάρτυρος, τοῦ θείου ζήλου ἢ παρρησίας, καὶ γὰρ μέχρις αἵματος, πρὸς τοὺς θεοκτόνους, ἀνδρείως παρετάξατο,

Θεγγόρου στόματος, νιφάσιν ἔβαλε, τοὺς μαιφόνους ὁ Πρωτομάρτυς, ὑπ' αὐτῶν ἀπείροις δέ, τῶν λίθων νιφάσιν, ὡς νικητῆς ἐστέφετο.

Θεοτοκίον

Τὸν ἐπιδημήσαντα, ἐξ ἄπειράνδρου Μητρός, ὁ Πρωτομάρτυς ἐν ἀκινήτῳ, τοῦ Πατρὸς θεότητι, ἐστώτα καὶ δόξῃ, ἐν οὐρανοῖς τεθέαται.

Τοῦ Ὁσίου

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Γῆν ξένην κατοικῶν, ξενιτείας ἐπ' ἄλγεσιν, ἀλγήματα ἐξορίας, καὶ φρουρὰς ὠμοτάτας, ὑπέστης καρτερόψυχε.

Νὺν χαίρεις ἄληθώς, νικηφόρον στεφάνωμα, δεξάμενος ἐν ἡμέρα τῆ φαιδρὰ καὶ φωσφόρω τοῦ θείου Πρωτομάρτυρος.

Ἦν ἔσχες ἐκ παιδός, εὐσεβῶς ὑπόθεσιν, ἐτήρησας μέχρι τέλους, ἀπερίτρεπτος μεῖνας, ἀήττητε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνομφε κεκτῆμεθα.

Τοῦ Ἁγίου

᾿Ωδὴ ς'

«Μαινομένην κλύδωνι ψυχοφθόρω, Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος».

Ὁ κλεινὸς ταξίαρχος τῶν Μαρτύρων, Στέφανος πιστοί, τοὺς θεσμοὺς τῆς φύσεως τῆ χάριτι, ἐκβεβηκῶς, τῆ θεία δόξῃ ἀυγάζεται.

Μιμητῆς πανάριστος χρηματίσας, Δέσποτα Χριστέ, τοῦ τιμίου πάθους σου ὁ Στέφανος, τοὺς φονευτάς, δι' εὐλογίας ἀμύνεται.

Μαιφόνου πράξεως, ἀμετόχους, φύλαττε Χριστέ, καὶ τοῦ Πρωτομάρτυρος ἀξίωσον, τοὺς ὑμνητάς, τῆς κληρουχίας ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Παγκοσμίου γέγονε σωτηρίας, Δέσποτα Χριστέ, ἀπαρχὴ ὁ τόκος σου, καὶ Μάρτυσι, θεοπρεποῦς, Ὁμολογίας ὑπόθεσις.

Τοῦ Ὁσίου

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Ἰδρώτι, τῶν ἀγώνων εἰσέτι σταζόμενος, Ἀγωνοθέτη παρέστης, τῷ δικαίᾳ κρίσει, πᾶσαν τὴν Κτίσιν, κυβερνῶντι, θεοφόρε παμμάκαρ Θεόδωρε.

Οὐδὲν σε, τῆς εἰς Χριστὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, οὐκ αἰκίζόμενον σῶμα, οὐ θανάτου ψῆφος ἀπειλουμένη, οὐ ζημία, τῶν προσόντων θεόφρον Θεόδωρε.

Υἱὸς ὢν, καὶ φωτὸς τῆς ἡμέρας Θεόδωρε, πλήρης φωτὸς μετετέθης, πρὸς τὸ φῶς τὸ θεῖον ἀύξανομένης, τῆς ἡμέρας, καὶ νυκτὸς μειουμένης θεόληπτε,

Θεοτοκίον

Σὲ μόνην, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ἐκ τῆς γαστρὸς σου Λόγος προέρχεται.

Κοντάκιον τοῦ Πρωτομάρτυρος

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ὁ Δεσπότης χθὲς ἡμῖν, διὰ σαρκὸς ἐπεδήμει, καὶ ὁ δοῦλος σήμερον, ἀπὸ σαρκὸς ἐξεδήμει, χθὲς μὲν γάρ, ὁ Βασιλεύων σαρκὶ ἐτέχθη, σήμερον δέ, ὁ οἰκέτης λιθοβολεῖται, δι' αὐτὸν καὶ τελειοῦται, ὁ Πρωτομάρτυς καὶ θεῖος Στέφανος.

Ὁ Οἶκος

Ὡς ἀστήρ φαεινὸς σήμερον συνεξέλαμψε, τῇ Γεννήσει Χριστοῦ, ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, ἀστράπτων καὶ φωτίζων τὰ πέρατα ἅπαντα, τῶν Ἰουδαίων μόνον ἢ μαύρωσε τὴν πᾶσαν δυσσέβειαν, σοφίας λόγοις τούτους διελέγξας, ἀπὸ τῶν Γραφῶν διαλεγόμενος, καὶ πείθων τούτους, τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς Παρθένου Ἰησοῦν, Υἱὸν αὐτὸν εἶναι Θεοῦ, κατήσχυνε τούτων τὴν ἀσεβῆ κακουργίαν, ὁ Πρωτομάρτυς καὶ θεῖος Στέφανος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχοι

- Λόγων στεφάνοις, οἷα τιμίους λίθοις,
- Στέφω Στέφανον, ὃν προέστησαν λίθοι.
- Εἰκάδι λαῖνεος Στέφανον μόρος ἐβδόμη εἶλεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ, ἀδελφοῦ Θεοφάνους τοῦ Ποιητοῦ.

Στίχοι

- Αὐχεῖν ἔχει τὶ καὶ Θεόδωρος μέγα,
- Ἐκ γῆς ἀπαίρων, ὧς μέγα, στίζεις θέας.

Στίχοι Ἰαμβικοί, γραφέντες τῷ προσώπῳ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, καὶ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θεοφάνους, παρὰ Θεοφίλου Βασιλέως, ἐν σιδήρῳ πυρωθέντι.

- Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρὸς τὴν πόλιν,
- Ὅπου πάναγνοι τοῦ Θεοῦ Λόγου πόδες
- Ἔστησαν, εἰς σύστασιν τῆς οἰκουμένης,
- Ὁφθησαν οὗτοι τῷ σεβασμίῳ τόπῳ,
- Σκευὴ πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.
- Ἐκεῖσε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας,
- Πράξαντες δεινὰ αἰσχυρὰ δυσσεβοφρόνως,
- Ἐκεῖθεν ἠλάθησαν ὧς ἀποστάται.
- Πρὸς τὴν πόλιν δὲ τοῦ κράτους πεφευγότες,
- Οὐκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀθέσμους μωρίας.
- Ὅθεν γραφέντες ὧς κακοῦργοι, τὴν θέαν,
- Κατακρίνονται καὶ διώκονται πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινοπόλεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαυρικού, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐβδομήκοντα Μαρτύρων.

Ὁ Ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Λουκάς ὁ Τριγλινός, ἦτοι ὁ ἐκ Μουδανίων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου

Ὡδή ζ'

«Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως μελωδοῦντας, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.»

Ὡς ποικίλοις ἄνθεσι, καὶ ὠραίοις Στέφανε, τοῖς λίθοις κοσμούμενος, σαυτὸν προσενήνοχας, Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ, μελωδῶν, Εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἀκαταγώνιστος, ἢ τοῦ Σαύλου ἔνστασις, πορθοῦντος τὸ πρότερον, Χριστοῦ τοὺς θεράποντας, προσάγοντος δὲ ἔθνη, νῦν Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς ὀδόντας βρύχοντες, φονικῶς οἱ ἄνομοι, ὡς θῆρες ἀρπάσαντες, ἀνήρουν τὸν Στέφανον, ἐνθέως μελωδοῦντα, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπαρθεῖς τῷ Πνεύματι, τῷ ἁγίῳ Στέφανε, ἀρρήτως τεθέασαι, Υἱὸν σὺν Γεννήτορι, κραυγάζων τῇ Τριάδι, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Σοὶ τῷ ἀνατείλαντι, ἐκ Παρθένου θείας ἀγνῆς, προσήνεκται ἔμψυχος, ὡς Βασιλεῖ Στέφανος, ἐνθέως μελωδῶν σοί, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐν τῇ καμίνῳ

Πεπυρσευμένος, τῷ ὀρθοδόξῳ ζήλῳ Πάνσοφε, πλάνην μιαρὰς αἰρέσεως καὶ δεινῆς, θαρσαλέως ἐξηκόντισας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Λόγον σοφίας, λόγον δογμάτων, λόγον γνώσεως, λόγον διδαγμάτων, Πάτερ πανευσεβῶν, Θεὸς Λόγος σοὶ δεδώρηται, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου βοῶντι καὶ Κύριος.

Ἐξανατείλας, ἐκ τῆς Ἐφῶς ὡσπερ ἥλιος, αἴγλην εὐσεβείας ἔσπειρας ἐπὶ γῆς, τῆς εἰκόνας τὴν προσκύνησιν, Χριστοῦ φωτίζουσαν, καὶ διδάσκουσαν Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Κεκοσμημένη, δεδοξασμένη ὑπερλάμπουσα, φέγγει Παρθενίας Μήτηρ Θεοῦ, μετὰ σώματος ἐγέννησας, καὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν ὀμίχλη τὴν γῆν σπαργανώσαντα.

Τοῦ Ἁγίου

Ὡδή η'

«Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες χορείαν ἔμελπον. Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Δεῦτε νοητῶς, τῇ τοῦ Στεφάνου δόξῃ, λαμπόμενοι μέλψωμεν, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ. Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡφθη σοὶ Χριστός, ἐν τῇ Πατρῷα δόξῃ, τῶν ἄθλων μηνύων σοί, σαφῶς τὰ ἔπαθλα, ὅθεν ἐβόας. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ ὡς νικητῇ, τῆς παρανόμου πλάνης, ἀθλήσεως στέφανος, ἐπλάκη Στέφανε, ὅθεν ἐβόας. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπλεξεν ἡμῖν, ὁ τοῦ Δεσπότητος τόκος, χορείαν ἢ μνήμη τε, τοῦ Πρωτομάρτυρος, ὅθεν ἀπαύστως, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶς τῷ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα,

Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ὡς λέων Παμμάκαρ πεπορθῶς, ψυχῆς στερρότητι, οὐκ ἐδειλίασας, τὸν τῆς αἰρέσεως πρόβολου, τῆς μανίας τὸν ἐπόνυμον, ὃν καταπτήξας τοῖς λαοῖς, χαίρων ἐκραύγαζες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Κοσμήσας ἀνδρεία τὸν θυμόν, τῆ σωφροσύνη δέ, Μάκαρ τὴν ἔφειν, τὸν νοῦν φρονήσεως ἔμπλεων, κεκτημένος διετέλεσας, δικαιοσύνη δὲ τὰς σᾶς φρένας ἐρρύθμισας, ἀνακράζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥαγδαίως φερόμενον τὸν ῥοῦν, τὸν τῆς αἰρέσεως Πάτερ ἐξήρανας, τοῖς σοῖς συντάγμασιν Ὅσιε, καὶ πανσόφοις ἀποδείξεσι, τὰς μηχανὰς τῶν ἀσεβῶν, καταστρεψάμενος, καὶ κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὁ πλάσας τὴν φύσιν κατ' ἀρχάς, τὴν τῶν ἀνθρώπων Θεός, ταύτην ἐνδύεται, ἐκ τῆς ἀχράντου σου Πάναγνε, καὶ ἀγίας γαστρὸς σήμερον, ἐν Βηθλεεμ προφητικῶς, ἀποτικτόμενος, ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου

Ὡδὴ θ'

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον. Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Τῶν ἐπαίνων Στέφανε, ὑπερέβης ἅπαντα θεσμόν, καὶ φέρεις κατὰ παντός, λόγου ἀψευδῶς, σὺ τὰ νικητήρια, ἀδυνατεῖ, βρότειος γὰρ νοῦς, πλέξασθαι στέφανον, ἐγκωμίων σοὶ ἐπάξιον.

Ὡ τῆς μακαρίας σου, ἧς ἐφθέγξω, Στέφανε φωνῆς! Μὴ στήσης τοῖς φονευταῖς, Δέσποτα βοῶν, Χριστέ τὸ ἀγνόημα, ἀλλ' ὡς Θεὸς καὶ Δημιουργός, δέξαι τὸ πνεύμά μου, ὥσπερ θῦμα εὐωδέστατον.

Σὺ των πόνων ἔπαθλον, ἀνεδήσω τὸ νικητικόν, ἐκ Παντοκρατορικῆς, στέφος δεξιᾶς, καὶ νῦν Παμμακάριστε, παρεστηκῶς τῷ Παμβασιλεῖ, δόξη καὶ χάριτι, τοὺς ἀνυμνούντάς σε περίσωζε.

Θεοτοκίον

Χρονικῆς ὑπάρξεως, ἐκ Παρθένου, εἴληφεν ἀρχὴν, σαρκὶ ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἄχρονος Υἱός, διὸ ἀναιρούμενος, ὁ μιμητής, Στέφανος Χριστοῦ, νῦν ἐκληρώσατο, ἀπαρχὴν τῆς αἰδίου ζωῆς.

Τοῦ Ὁσίου

Λίθος ἀχειρότμητος

Τῷ θεῷ βαλλόμενος πόθῳ, τῶν διωγμῶν τὰς παραστάσεις, ῥάον ὑποφέρεις θεόφρον, καὶ τοῦ διώκτου τὴν ἀγριότητα, καταβαλῶν ἀπείληφας, τὸν τῶν ἀγῶνων Πάτερ στέφανον.

Ὅλβον ἐπουράνιον εὔρες, καὶ διαμένουσαν οἰκίαν, ἀντὶ τῆς μακρᾶς ἐξορίας, καὶ ξενιτείας καὶ μεταβάσεως, καὶ νῦν τρυφᾶς λαβόμενος, τῆς αἰωνίου ἀπολαύσεως.

Ὑμνον τῷ Δεσπότη προσφέρων, Μάκαρ δυσώπησον ἀπαύστως, ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, καὶ συσκηνίας καὶ ἀδελφότητος, ὅπως ὁμοῦ βιώσαντες, τύχωμεν ἅμα τῆς Θεώσεως.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἐν Βηθλεεμ τὸν Θεὸν Λόγον, σήμερον τεκοῦσαν Παρθένε, καὶ ἐν σπαργάνοις τοῦτον εἴλησασαν, ὡς ἀληθῶς Θεόπαιδα, καὶ Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

**Ἐξαποστειλάριον
τοῦ Πρωτομάρτυρος
Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς**

Στέφανος σοὶ ὡς Βασιλεῖ, ἔμψυχος προσενήνεκται, νὺν τῆς σαρκὸς ἐκδημήσας, τῷ ἐνδημήσαντι σαρκί, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, δι' ὃν καὶ τὸν ἀγῶνα, ἐνδόξως ἐτέλεσεν:

Ἔτερον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὁ πλήρης θείας χάριτος, καὶ δυνάμεως ὄντως, τερατουργῶν διήλεγχε, θεοκτόνων τὰ στίφη, διακενῆς μελετῶντα, ὑψηγόρω δὲ γλώττη, θεολογῶν ὁ Στέφανος, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, τὸν Ἰησοῦν, καθορῶ νὺν ἔφησεν ἐστηκότα, πρὸς ὃν λιθολευστούμενος στεφηφόρος ἀνήλθεν.

τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τοῦ Στεφάνου πάλιν

Ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, συναῖδος Λόγος, καὶ συμφυῆς καὶ σύνθρονος, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, ἐν Βηθλεὲμ νὺν ὡς βρέφος, ὃν Θεὸν καὶ Σωτήρα, ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, ἀριδῆλως κηρύξας, ὑπὸ χειρῶν, μαιφόνων χαίρων λιθολευστεῖται, καὶ στεφηφόρος ἄνεισι, πρὸς αὐτὸν μετὰ δόξης.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ἦχος β' Κυπριανοῦ

Ἀθλοφορικὸν στέφανον, τῷ Πρωτάθλω οἱ πιστοὶ πλέξωμεν, ἐκ λογικῶν ἀνθέων, αὐτὸς γὰρ τὴν τῶν Μαρτύρων προητοίμασεν ὁδόν, καὶ ἐν χαρᾷ ἀνεβόα, Ἴδου τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους θεωρῶ, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρὸς.

Ἦχος β' Ἀνατολίου

Ἁγιοσύνην ἐνεδύσω, Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καὶ Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχε, δυσωπήθητι, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Σωτήρα Κύριον τὸν ἀναμάρτητον.

Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Πρῶτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καὶ ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, πανάγιε Στέφανε, ὁδὸς γὰρ ἐγένου τοῖς ἀγίοις, καὶ πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες Μάρτυρας, διὸ οὐρανός σοι ἠνοιγή, καὶ Θεὸς σοὶ ἐφάνη. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Τὸν Πρωτομάρτυρα, καὶ γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τὸν Πρωτοδιάκονον, ἐπαξίως τιμῶμεν οὗτος γὰρ ἔστω ἐν μέσῳ παρανόμων ἐν δεξιᾷ Πατρὸς Υἱὸν ἐθεάσατο.

Ἦχος δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Στέφανε ἐνδοξε, οὐρανοπολιτα, Χριστοῦ θεράπον μακάριε, πρεσβείαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν Μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως, ὁ ποιῶν σημεῖα καὶ τέρατα, μεγάλα ἐν τῷ λαῷ ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο, ἀλλ' ἐξέλαμψεν ὡς Ἄγγελος, καὶ θεωρεῖ τὴν δόξαν, σοῦ τοῦ σαρκωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος, εἰς οὐρανοὺς ἀνελαμβάνετο, καὶ διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' Κυπριανοῦ

Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε καὶ Πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν Μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Ἀποστόλων τὸ καύχημα, σὺ οὐρανοὺς ἐθεάσω ἀνεωγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἐστῶς, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρὸς, διό, ὡς Ἄγγελος ἐκλάμψας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκραύγαζες ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων. Μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην. Καὶ νὺν αἴτησαι, τοῖς ἐκ πόθου εὐφημούσί σε, ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νὺν... ὁ αὐτός

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἀκατάληπτον τὸ τελούμενον, ἐν Βηθλεὲμ σήμερον μυστήριον! ὁ ἀόρατος ὁράται, ὁ ἄσαρκος σαρκούται, ὁ Λόγος παχύνεται, καὶ ὁ Ἵν γίνεται ὁ οὐκ ἦν, Παρθένος τίκτει ἐν σπηλαίῳ βρέφος νέον, τὸν Πλάστην τῆς φύσεως, φάτνη ἐκτυποῦται, εἰς θρόνον ἐπουράνιον, κτήνη ἀπεικάζει, χερουβικὴν παράστασιν. Ποιμένες θαυμάζουσι, Μάγοι δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσι. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις γὰρ εὐδόκησεν, ἀναλλοιώτως ὁ Ἐμμανουήλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ἴδοῦσα κρατούμενον χερσίν, ἑαυτῆς ἢ Πάναγος, τὸν Ποιητὴν ἀπεφθέγγετο. Τέκνον γλυκύτατον, πῶς σὲ βρέφος βλέπω, καὶ νοεῖν οὐ δύναμαι, τὴν ἀπειρόν σου νῦν συγκατάβασιν, ὑμῶ τὸ κράτος σου, προσκυνῶ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, δι' ἧς σῶσαι, κόσμον παραγέγονας.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ὡς βρέφος με βλέπουσα ταῖς σαῖς, ἐπαναπαυόμενον, Μῆτερ ἀγκάλαις εὐφράνθητι, ἦλθον τὸν κόσμον γάρ, ὅλον διασῶσαι, καὶ Ἀδὰμ ὃν ἔπλασα, κακίστη συμβουλίᾳ τοῦ ὄφεως, ξύλου γευσάμενον, καὶ τρυφῆς ἕξω γενόμενον, Παραδείσου, καὶ καταφθειρόμενον.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σὲ βρέφος Προτέλειε ὄρῳ, φάτνη προσκλινόμενον, οὐ συνορῶ μυστηρίου δέ, βάθος τὸ ἄφραστον, πῶς καὶ μετὰ τόκον, ἄφθορος διέμεινα, τοὺς νόμους ὑπερβάσα τῆς φύσεως. Τίνα οὖν αἶνόν σοί, προσαγάγω; πῶς δοξάσω σε; ἢ Παρθένος, Κόρη ἀπεφθέγγετο.

Δόξα... τοῦ Ἁγίου

Ἦχος πλ. δ' Κυπριανοῦ

Χαίροις ἐν Κυρίῳ στεφανηφόρε Στέφανε, ὁ μιμητῆς τοῦ Δεσπότη, διότι καὶ Πρωτομάρτυς γέγονας, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, καὶ τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων, Ἰουδαίων κατήργησας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτὸς

Παράδοξον μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον! καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται, ὅπερ ἦν μεμένηκε, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φυρμὸν ὑπομεῖνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

Ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθοῦ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.